Dramat klasyczny a dramat absurdu. Porównaj cechy dramatów na wybranych przykładach. Wskaż cechy nowatorskie dramatu absurdu na tle tradycji gatunku

Dramat klasyczny i dramat absurdu to dwa różne podejścia do formy dramatycznej, które różnią się zarówno w kwestii struktury, jak i tematyki oraz filozofii. Dramat klasyczny, który rozwijał się głównie w antycznej Grecji i później w renesansie, opierał się na określonych zasadach i konwencjach, takich jak zasada trzech jedności, podział na akt i sceny oraz rozbudowana fabuła z wyraźnym wątkiem głównym. Z kolei dramat absurdu, który zyskał popularność w XX wieku, wprowadzał nowatorskie formy i koncepcje, kwestionując tradycyjne zasady dramaturgiczne i eksplorując tematykę absurdalności egzystencji. Porównanie obu tych rodzajów dramatów pozwala zrozumieć, jak zmieniały się formy i funkcje teatru na przestrzeni wieków.

Dramat klasyczny – zasady i struktura

Dramat klasyczny, szczególnie w okresie antycznej Grecji, przestrzegał określonych zasad, takich jak zasada jedności czasu, miejsca i akcji. Zasada jedności czasu oznaczała, że akcja dramatu toczyła się w czasie nie przekraczającym jednego dnia. Jedność miejsca polegała na tym, że wszystkie wydarzenia miały miejsce w jednym miejscu, a jedność akcji odnosiła się do skoncentrowania się na jednym wątku głównym bez wprowadzania sub-wątków. Te zasady były szczególnie wyraźne w tragedii greckiej, której przykładem jest "*Antygona*"

Sofoklesa. W tej tragedii, centralnym motywem jest konflikt między prawem boskim a ludzkim, ukazany w ramach ściśle określonej fabuły i jednego miejsca akcji.

Tragedia klasyczna zazwyczaj kończyła się katarsis, czyli oczyszczeniem emocjonalnym widza poprzez doświadczenie litości i trwogi. W "*Antygonie*" Sofoklesa, bohaterka zmaga się z dylematem moralnym, a jej tragiczne losy prowadzą do głębokiej refleksji nad prawem, rodziną i lojalnością. W dramacie klasycznym widoczna jest również wyraźna struktura aktów, z dobrze określonym początkiem, środkiem i końcem, oraz klarowny podział na sceny.

Dramat absurdu – nowatorskie podejście

Dramat absurdu, który zyskał popularność w XX wieku, zrywa z klasycznymi zasadami dramaturgicznymi, wprowadzając nowe koncepcje i formy. Twórcy dramatu absurdu, tacy jak Samuel Beckett, Eugène Ionesco czy Harold Pinter, skupiali się na przedstawianiu ludzkiej egzystencji jako absurdalnej i pozbawionej sensu. Ich dramaty często cechowały się brakiem tradycyjnej fabuły, nonsensownymi dialogami oraz skomplikowaną strukturą, która miała na celu uwypuklenie chaosu i bezsensowności życia.

Przykładem dramatu absurdu jest "*Czekając na Godota*" Samuela Becketta, który jest jednym z najważniejszych dzieł tego nurtu. W dramacie tym, dwóch bohaterów, Wladimir i Estragon, czeka na tajemniczego Godota, który nigdy się nie pojawia. Tekst Becketta nie przestrzega klasycznej struktury narracyjnej – brak tu tradycyjnej fabuły i wyraźnej akcji. Dialogi bohaterów są często bezsensowne i powtarzalne, co podkreśla temat absurdu egzystencji. W "*Czekając na Godota*" nie ma również wyraźnego początku, środka i końca – przedstawiona sytuacja zdaje się trwać w nieskończoność, co odzwierciedla uczucie stagnacji i braku celu.

Innym przykładem dramatu absurdu jest *"Królik" (oryg. "*The*

Chairs") Eugène Ionesco, w którym bohaterowie organizują symboliczne wydarzenie, aby zaprezentować ważne przesłanie, które nigdy nie zostaje jasno wyrażone. W "*Królika*" widać także zerwanie z tradycyjną narracją i fabułą – postacie są groteskowe, a dialogi nie mają logicznego sensu, co ma na celu uwypuklenie chaosu i bezsensu ludzkiego istnienia.

Cechy nowatorskie dramatu absurdu

Dramat absurdu wprowadza kilka kluczowych nowatorskich cech w stosunku do dramatu klasycznego. Po pierwsze, zrywa z klasycznymi zasadami jedności czasu, miejsca i akcji, prezentując wydarzenia, które są często niechronologiczne i nie mają jednoznacznego kontekstu. Po drugie, dramat absurdu skupia się na tematyce egzystencjalnej i metafizycznej, eksplorując poczucie bezsensu i absurdalności życia, co jest diametralnie różne od klasycznych tematów tragicznych i moralnych.

Kolejną nowatorską cechą dramatu absurdu jest jego forma – często charakteryzuje sięmalizmem w zakresie dekoracji i rekwizytów, co podkreśla sztuczność i izolację postaci. Dialogi są często nielogiczne i pełne nonsensów, co ma na celu uwypuklenie chaosu i nieporozumień w komunikacji międzyludzkiej. Tekst dramatu absurdu jest także pełen powtórzeń i elips, co tworzy atmosferę niepewności i beznadziejności.

Podsumowanie

Dramat klasyczny i dramat absurdu to dwie odmienne formy dramaturgiczne, które różnią się zarówno pod względem struktury, jak i tematyki. Dramat klasyczny, reprezentowany przez dzieła takie jak "*Antygona*" Sofoklesa, przestrzegał określonych zasad strukturalnych i koncentrował się na uniwersalnych motywach moralnych i tragicznych. Z kolei dramat absurdu, reprezentowany przez twórczość takich autorów jak Samuel Beckett czy Eugène Ionesco, wprowadzał nowatorskie

podejście, które kwestionowało tradycyjne zasady dramaturgiczne i eksplorowało absurdalność ludzkiej egzystencji. Przez swoje unikalne cechy i podejście do tematu, dramat absurdu wniósł istotny wkład w rozwój teatru i literatury XX wieku, oferując nowe perspektywy na ludzką kondycję i formę dramatyczną.

Jeśli szukacie pomocy w napisaniu własnej pracy - potrzebujecie korepetycji, konsultacji to polecamy stronę pisanie prac - fachowa pomoc w pisaniu prac - oczywiście tylko w granicach prawa.